

Vladimir Petrović iz Čikaga nakon tronedeljne letnje škole
na Univerzitetu Stanford u Kaliforniji

LEPŠE LICE SRBIJE

Kada je uz preporuku jedne od svojih nastavnica u martu mesecu konkurisao za letnju školu na Univerzitetu Stanford, Vladimir Petrović iz Čikaga nije ni sumnjao da će mu se vrata velike škole otvoriti, iako se plašio jake konkurencije. Za 50 mesta u tronedeljnoj školi prestižnog univerziteta konkurisalo je više od 1000 učenika 3. razreda srednjih škola, a među izabranima je bio i Vladimir, uz kolege Amerikance, Kineze, Marokance i učenike iz drugih zemalja. Od kada je dobio pozitivan odgovor, njegova radoznalost je rasla, uz nebrojena pitanja koje bi želeo da postavi profesorima i gostujućim predavačima i naravno želju da iz prve ruke upozna studentski život i način rada.

Od kada zna za sebe ovaj mladić je, kaže, zainteresovan za politiku, međunarodne odnose, pravo i pravdu. U Ameriku je stigao kada je imao 6 godina, ali je jezik, srpsku tradiciju i kulturu nastavio da čuva na najbolji način, uz svesrdnu podršku roditelja i mlađeg brata. Čitao je sve za šta je mislio da vredi pročitati, širio svoja znanja i vidike, pratio aktuelna politička zbivanja i ovde, a naročito u Srbiji i naročito u vreme kosovskih dešavanja. Nakon jednostranog proglašenja nezavisnosti Kosova govorio je na protestnom skupu u Čikagu, i govorom punim emocija, ali i izuzetno jasnih argumenata, osvojio srca prisutnih. "Biće od ovog malog nešto veliko" – čulo se tada iz mnogih usta, što je i ovom mladiću, čiji su se stavovi tek formirali, dalo krila i samopouzdanje.

Oduvek je znao da je za uspeh potrebno mnogo rada, i da se vidici mogu širiti samo čitanjem, učenjem, razmenom mišljenja i razgovetnim dijalogom. Sa kolegama je govorio na engleskom, francuskom i španskom, a za rezultate na Stanfordu, osvojio je 4 nagrade i tradicionalni sudijski čekić, za najboljeg govornika.

"Bilo je to veoma korisno utrošeno vreme ovog leta. Međunarodna politika je za mene uvek bila izazov, a prilika da je izučavam na Stanfordu bila je izuzetna. Mislim da sam mesto dobio zahvaljujući eseju koji sam napisao, na temu šta me značajno promenilo u životu. I ja sam pisao o Kosovu, vrlo argumentovano, ne skrivajući ni moje iskrene emocije za tu srpsku zemlju. Možda me taj govor koji sam na protestima održao stvarno opredelio, definitivno mi je dao novu sigurnost i polet, veru da mogu nešto da uradim, da promenim, da pomognem da se istina čuje. Na Stanfordu sam bio jedini od učenika iz istočne Evrope, pa sam često razgovarao na temu Kosova, debatovali smo, pisao sam radove."

Još kao dečak voleo je srpsku nar-

odnu poeziju, priče na istorijske teme, koje je kasnije i sam kazivao. I u osnovnoj i u srednjoj školi nastojao je da problem Kosova predstavi sa više strana i tako pomogne Americancima da ga bolje sagledaju i o Srbima ne misle sve najgore.

"Moja je misija da moji sagovornici promene mišljenje o Srbiji, da shvate da nismo loš narod, da razumeju da su nama činjene nepravde, da nam je sada i zemlja oduzeta. Trudio sam se da svojim primerom pokažem kakvi smo ljudi i zaista sam zadovoljan kada vidim promene u izrazima njihovih lica. Često u školi imamo međunarodni dan, u kome predstavljamo našu hranu, i moja mama spremi kiflice, gibanicu, ali ja se ne zaustavim na tome. Dok oni uživaju u maminim djakonijama, ja im govorim istinu o Kosovu, o Srbiji i Srbima."

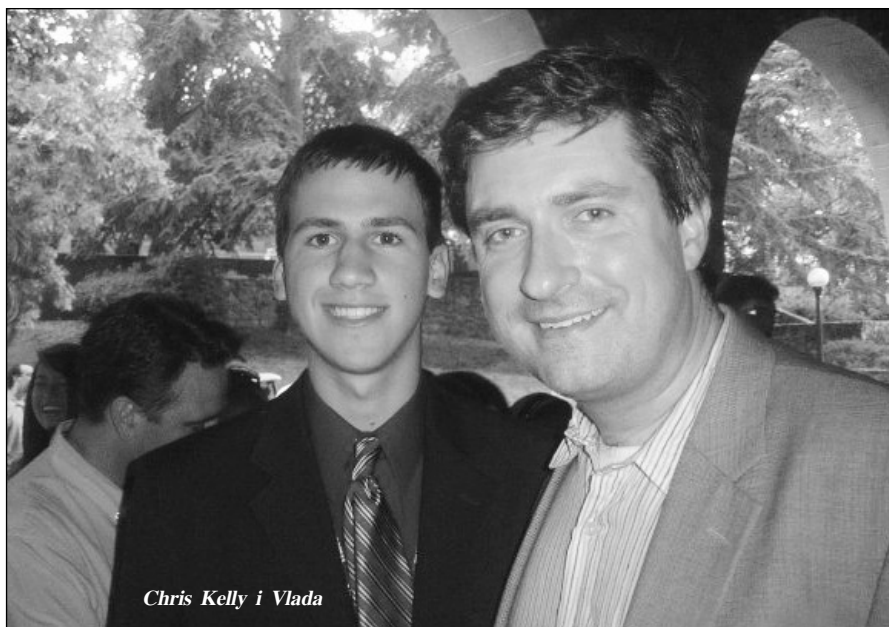
Dani na Stanfordu su bili ispunjeni mnogobrojnim aktivnostima, od predavanja iz međunarodne politike, do časova oratorstva.

"U sobi sam bio sa kolegom iz Čikaga, sa kojim sam sada izuzetno dobar prijatelj. Stekao sam mnoga prijateljstva, svi imamo slična interesovanja, svi smo se trudili da upijemo svaku značajnu misao i zapamtimo i najsitniji detalj posle ovog boravka. Imali smo gostovanja zanimljivih profesora, političara i biznismena i iz prve ruke saznavali kako se postiže uspeh, kako se vodi politika, kako se razrešavaju problemi i sukobi. Posebno bih istakao razgovor sa Krisom Kelijem, suosnivačem

i o Kosovu, ali i o Osetiji i Abhaziji. Pitao sam ga šta misli o Kosovu i na koji način je Kosovo drugačije od Južne Osetije ili Abhazije. I on je na objektivnan način govorio, tvrdeći da je Kosovo deo Srbije da to treba i da ostane. A kao razliku je naveo da su Osećani i Abhazijanci nacionalne manjine, koje nemaju zemlju, već žive na teritoriji Rusije kao manjina, a da kosovski Albanci nemaju nacionalni identitet, već su Albanci, koji ako hoće zemlju mogu da idu u Albaniju. Video sam da je tada mnogo učesnika u diskusiji promenilo mišljenje, da im je slučaj Kosova postao jasniji i da su se zainteresovali za tu vruću političku temu."

Za govor o Kosovu dobio je jednu od 4 nagrade, uz želju profesora da ga koristi kao primer i u svojim predavanjima.

"Da, dobio sam priznanja – jedno za predlog zakona, zatim kao najbolji predsedavajući u simuliranim kongresnim komitetima, treće u debati, na mnoge teme, i za najbolji govor, na temu separatističkih nacija i njihovih pokreta, ovaj tradicionalni oratorski čekić, koji će me uvek podsećati na dane provedene u Stanfordu. Jedan od mojih profesora je video koliko dobro poznajem kosovski problem, rekao mi je da je on radio u američkom Konzulatu u Beogradu još u vreme Tita i da se živo seća da je Kosovo i tada bilo problematično. On je uzeo moj rad. Imao sam najbolje ocene i na završnim testovima, što je veoma važno."

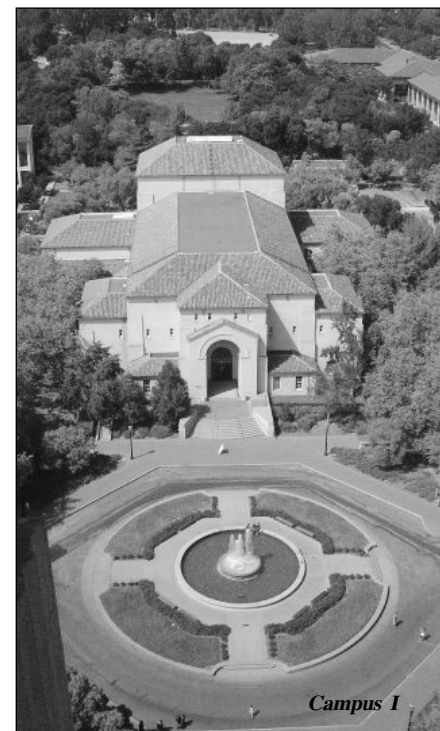

Chris Kelly i Vlada

Facebook-a, sa kojim smo razgovarali o čudesnoj tehnološkoj revoluciji, digitalizaciji sveta i novim vidovima komunikacije. Izuzetan je bio i razgovor sa profesorom Edvinom Meseom, nekadašnjim članom Reganove administracije, kao i sa konzulom Rusije u Sijetlu, Vladimirom Volnovim, sa kojim sam otvoreno govorio

Iskustvo sa Stanforda Vladimiru će otvoriti mnoga nova vrata saznanja, proširiti vidike i približiti ga za jedan korak ka izboru budućeg fakulteta.

"Sigurno je da ću konkurisati na Stanford, međunarodna politika je moj izbor, dobiću dobre preporuke od profesora, a ovo iskustvo će mi pomoći da se na

Campus I

najbolji način pripremiti za fakultet. Konkurisaću naravno i na druge škole, ali se nadam da ću iduće godine ipak u Kaliforniji. Iskreno, ja svoju budućnost vidim u politici i verujem da bih tu imao šta da kažem. Jer, ako sam za 3 nedelje uspeo da svojim sagovornicima argumentovano predstavim objektivnu sliku i stanje u Srbiji i da promenim njihov ugao posmatranja na naš narod i našu zemlju, verujem da bih i kao obrazovan, formiran političar imao šta da kažem. Želeo bih da jednog dana budem senator, a možda i da se vratim u Srbiju i tamo se ozbiljno bavim politikom, zašto da ne, ništa nije nedostižno, ako se ka cilju pravilno ide. Voleo bih i da se u Čikagu među Srbima uradi nešto značajno, da neke organizacije ožive i počnu da se ozbiljno i moderno bave promocijom Srbije i lobiranjem za interese našeg naroda. "

Na Stanfordu, koji je osnovan 1885. godine, na kome je jedan od profesora političkih nauka i Kondoliza Rajs, bivša državna sekretarka Amerike, danas ima 45 biblioteka, od kojih je "Zelena biblioteka" najpopularnija.

"To je za mene bilo pravo carstvo, taj izbor knjiga, to bogatstvo, takva gradja. Pronašao sam mnoge tekstove o Jugoslaviji, posle 1. i posle 2. svetskog rata, svaki Pavelićev govor je dokumentovan, svaki Miloševićev govor je tu, svaki najsitniji zvaničan dokument o Kosovu je tu. Poslednjeg dana u biblioteci sam proveo 9 sati, a već mi je žao što je to završeno. Nemojte me pogrešno razumeti, mi smo se tamo i odlično zabavljali, nismo samo učili i radili, sklopili smo nezaboravna prijateljstva, i verujem da ću sa svima njima ostati u kontaktu."

Mila Filipović